

Скѣперникътъ Плюшкинъ.

Н. В. Гоголь.

Търговецътъ на умрѣли души Чичиковъ се доближи до селото. Слѣдъ малко той бѣ вече прѣдъ директната кжща. Тя му се видѣ много запустяла. Зелена плѣсень покриваше старитѣ дървета на оградата и портата. Но кжщата се показваше, че е на богатъ чокой. Множество сгради, кжщи, стаи за слугитѣ, хамбари, зимници се редѣха едно до друго. На лѣво и на дѣсно се виждаха порти къмъ други дворища. Виждаше се, че нѣкога тука е кипѣлъ буенъ животъ, голѣмо богатство се е изливало, а сега всичко изглеждаше заспало, изоставено, буренясало и дори мъртво. Сѣкашъ кжшитѣ бѣха пусти сега; не се виждаха много хора да се мѣркатъ; нито врата да се отварятъ. Само главната порта бѣ отворена и то защото бѣ влѣзълъ единъ селянинъ съ кола, натоварена съ розозки.

Търговецътъ Чичиковъ влѣзе въ портата. До една отъ сградитѣ той забѣлѣжи нѣкаква фигура, която се караше съ селянина, що бѣ влѣзълъ съ колата. Дълго врѣме Чичиковъ не може да разпознае, дали е жена или мжжъ фигурата, що се караше на селянина.